

FŐLDAL ARS POETICA ELÉRHETŐSÉG LINKEK KIK VAGYUNK? KEDVENCEKHEZI KEZDŐDALSNAKI

Rovatok

Címlap

Ma történt

Gazdag István: Sic transit gloria Israeli. A Csáhál és a Moszad libanoni fiaskója

antidogma.hu, cs, 2006/11/16 - 21:38 **Reálörténelem**

„Csalással viselj háborút!” A Moszad izraeli titkosszolgálat mottója önmagában is jól tükrözi azt a mindeddig többé-kevésbé olajozottan működő hazugság-mechanizmust, amelynek a Libanon elleni legutóbbi izraeli agressziót is „eladhatóvá” kellett volna tennie a világközvélemény szemében. Ezúttal azonban a gépezet csődöt mondott, és idejekorán leleleződtek a közel-keleti térség „átmodellezését” célzó amerikai-izraeli geostratégiai játszma titkos (és piszkos) kártyái.

Különösen fájdalmasan érintheti az izraelieket, hogy a 34 napos offenzíva és 110 katonájának elvesztés után haderejüknek úgy kellett kivonulnia, hogy lényegében egyetlen hadicélját sem sikerült elérnie. Ráadásul ez a fiaskó a Csáhál legyőzhetetlenségének mítosza mellett a Moszad profizmusáról szőtt legendát is alaposan megtépázza. A Hezbollah tényleges katonai erjének a „felderítetlensége” ugyanis egyértelművé tette az izraeli felderítés immáron több mint egy évtizede tartó, ám mindeddig jobbára csak a nemzetközi hírszerzés bennfentesi által érzékelt és emlegetett válságát. Régen elmúltak azok az idők, amikor Meir Amit, a Moszad akkori igazgatója (mémuné) a hatnapos háború kirobbanásakor azzal dicsekedhetett, hogy minden egyiptomi légi bázison és katonai parancsnokságon legalább egy beépített ügynök (kácá) információira számíthat, a kairói legfelsőbb katonai parancsnokság főhadiszállásán pedig egyszerre hároméra is! (Nevéhez fűződik az egész világon szétszóródott zsidó diaszpóra körében verbuvált önkéntes együttműködők, az ún. szájánim hálózatának létrehozása, amelynek állományába jelenleg mintegy egymilliónyian tartoznak, vagyis minden huszadik zsidó!)

Manapság már távolról sem mennek ilyen flottul a dolgok az izraeli hírszerzés berkeiben. Ha csak a 2006-os évet nézzük, a Moszadnak a tévből kellett megtudnia például a Hamasz győzelmét a palesztinai választásokon, mint ahogy utólag volt kénytelen konstatálni azt is, hogy a Hezbollah parancsnoki struktúrája és kommunikációs rendszere még az intenzív légitámadásokat is képes volt átvészelni, Dél-Libanon földje pedig egy óriási alagúthálózatot rejt. „Az izraeli tábornokokat nagyon meglepte, hogy a Hezbollah a legutolsó-generációs szovjet tankelhárító rakéta-technológiával rendelkezik”, írja nemrég megjelent dokumentum-könyvében Pierre Razoux történész, az izraeli hadsereg szakértője (Tsahal: nouvelle histoire de l'armée israélienne, Perrin, 2006). A maga részéről Noam Faig admirális, a zsidó állam tengeri hadműveleteinek a parancsnoka is csupán a meglepetésének adhattott hangot, amikor július 14-én a síita szervezet Noor-típusú föld-víz rakétával intézett támadást a Hanit korvett ellen. „Nem tudtuk, hogy a Hezbollah-nak ilyen típusú rakétája is van”, vallotta be a támadás után a főtiszt. Adrien Jaulmes, a Le Figaro libanoni kiküldött tudósítója írja a Bent Zsbejl-i síita erősség elleni Csáhál-offenzívát kommentálva: „A páncélos-elhárító taktikát szó szerint alkalmazva a Hezbollah hagyta behatolni az izraeli páncélosokat, mielőtt előre kiépített állásokból megtámadták volna azokat. A Hezbollah harcosai, akiket a Varsói Szerződés által a '70-es években használt páncéloselhárító rakétákkal, valamint modernebb típusú rakétákkal is felszereltek, olyan veszteségeket okoztak az izraeli páncélosoknak, amelyeket azok ritkán szenvedtek el a múltban”, és amelyek elsősorban is az elégtelen felderítés rovására írhatók.

Az időközben napvilágra került „piszkos ügyek” és baklövészek egyébként már korábban foltot ejtettek a Moszad reputációján. Egyik volt tisztje, a Kanadába menekült Victor Ostrovsky például sokkoló leleplezéseket közölt könyvében (Un Agent des services secrets israéliens parle, Presses de la Cité, Párizs 2004) arról, hogy egykori munkaadója miként álcázta egyes bűntetteit, köztük a brit állampolgárságú Robert Maxwell sajtómágnás meggyilkolását, aki a saját alkalmazottainak nyugdíjalapjából elsikkasztott összegekkel törvénytelen Moszad-akciókat finanszírozott. Még ennél is súlyosabb az a vád, miszerint a szervezet gyakorlatilag kivonta magát az állami-

Február 13.

1278. február 13. III. Miklós pápa parancsára elevenen megégetnek 160 eretneket a veronai amfiteátrumban. Az áldozatok azok közül az albigensek (katharok) közül kerültek ki, akik Provence-ból menekültek olasz földre az ellenük folytatott két véres kereszties hadjárat után.

1547. február 13. A szicíliai luteránusok elleni nagy autodafé keretében Palermóban élve befalazásra ítélnék egy eretneket. Akkoriban III. Pál személyében egy hitetlen pápa foglalta el Krisztus földi helytartójának trónusát.

1590. február 13. III. Gyula pápa inkvizíciójának parancsára Rómában felakasztják az eretnekségben bűnös Lorenzo dell'Aglio da Soncino frátert.

1928. február 13. A magyar egyetemista ifjúság tüntetést rendez az 1920-as numerus clausus törvény enyhítése ellen (a felsőlház azonban március elsején mégis elfogadja az 1928:XIV. törvénycikket, amely eltörli az egyetemi felvételeknél a „népfajok és nemzetiségek” szerinti korlátozást), és október 15-25. között megismétli a tiltakozó akciót.

1945. február 13. Az angolszász légierő porig bombázza Drezda városát, legalább 250 ezer polgári személy halálát okozva. „Drezda: ilyen hely nem létezik többé”, dicsekedett a terrortámadást követően Arthur „Bomber” Harris, a brit légierő főparancsnoka. Katonailag Drezda elpusztításának semmi értelme nem volt, csupán az angolszászok hatalmi propagandáját szolgáltatta. Az angol propaganda igyekezett a Coventry elleni 1940. november 14-i német támadásra adott válaszként beállítani Drezda lerombolását. Az angol város bombázásakor azonban mindössze 554-en vesztették életüket, ráadásul a RAF már jóval ezt megelőzően is támadott német polgári célpontokat, például alig két nappal azután, hogy a britek hadat üzentek Németországnak, 1939. szeptember 5-én lebombázták Wilhelmshaven és Cuxhaven szűrn lakott, belső városrészeit. „Drezda lerombolása az emberiség elleni bűntettek egyike volt, amelynek okozót Nürnbergben vád alá kellett volna helyezni, ha az a bíróság nem a szövetségesek bosszújának pusztá eszköze lett volna”, írta utóbb Richard Crossmann brit munkáspárti politikus. A Drezda elleni "bomba-holokauszt" a legrövidebb idő alatt elkövetett, legkegyetlenebb és legtöbb áldozatot követelő tömeggyilkosság az emberiség történelmében.

- Aktualitás
- Saulizmus
- Neosaulizmus
- Mohamedizmus
- Soá-mánia
- Reálörténelem
- Para-PC
- Nonkonform naptár
- Ad horrendum
- Bibliotéka
- Galéria és Humor
- Varia
- Alain de Benoist
- Guillaume Faye
- Határ Gyöző
- Videótár

Keresés

Keresés

Hírlevél

Íratkozzon fel hírlevelünkre!

Email cím: *

- Feliratkozás
- Leiratkozás

Beküldés

Belépés

Felhasználói név: *

Jelszó: *

Belépés

- **Felhasználó létrehozása**
- **Elfelejtett jelszó**

Navigáció

- o **Friss tartalom**
- **Hírovasó**

politikai ellenőrzés alól és gyakran folyamodott törvénytelen módszerekhez (zsarolás, szabotázs, emberrablás, hamisítás, kínzás stb.). Beszédes háttérinfót közöl ezzel kapcsolatban a Moszad titkos történetét bemutató bestsellerében a skót Gordon Thomas (Histoire secrete du Mossad, Nouveau Monde, 2006), aki szerint ez az egyetlen olyan titkosszolgálat a világon, amely hivatalosan még rendelkezik egy profi gyilkosokból (kidon) álló osztaggal.

Komoly presztízsvesztést okozott a Moszadnak az is, hogy a libanoni offenzíva alatt képtelen volt lokalizálni Hasszán Naszrallah tartózkodási helyét, és amikor mégis felfedezni vélték egy dél-bejrúti bunkerben, a légielő által az objektum környékére szórt 23 tonna bomba ellenére a Hezbollah-vezetőjének haja szála sem görbült meg. Végül is a 33 nap során mintegy 1100 polgári személy életét követelő 5000 izraeli légi csapás nem tudta megrendíteni a síita ellenállás harci morálját, sőt éppenséggel megacélozták azt. „Az izraeli hadsereg hanyatlása az amerikai fegyveres erőket követi, ahogyan az Irakban bebizonyosodott. Az egyforma bürokratikus szellemi állapotnak ugyanaz lett a hatása, ugyanúgy a csúcstechnológiára és -felszerelésre helyezik a hangsúlyt az emberi aspektus hátrányára stb. Semmi kétség: az a hadsereg, amelyet a Hezbollah Dél-Libanonban megvert – mert immáron túlzás nélkül lehet vereségről beszélni –, ez a hadsereg teljesen a Pentagon függeléke”, írja Philippe Grasset, a belga De Defensa geostratégiai elemzőműhely vezetője. Márpedig katonai téren ez egyáltalán nem számít dicséretnek. Mára az is kiderült, hogy annak, ami Libanonban történt, tulajdonképpen semmi köze sem volt a Hezbollah által foglyul ejtett izraeli katonák kiszabadításához. Valójában a „konstruktív kaosz” régóta érelt elméletének a gyakorlati megvalósításáról volt szó. Az egykor Leo Strauss zsidó filozófus által megfogalmazott és manapság a „neokonzervatív” kódnév alatt ismert hívei által megvalósított teória szerint az igazi hatalom nem a mozdulatlanásban, hanem éppen ellenkezőleg: minden ellenállási forma elpusztításával gyakorolható, vagyis az uralkodó elit legbiztosabban a tömegek kaoszba taszításával stabilizálhatja a saját helyzetét.

A Libanon felbomlására és vallási alapon történő kantonizálására, sőt területe egy részének fegyveres anektálására irányuló izraeli szándék egyébként egyáltalán nem új keletű. Móse Sárrettnek címzett egyik 1957-es levelében már David Ben Gurion is felvetette egy libanoni maronita bábállam létrehozásának a szükségességét. Ugyanezt az elképzelést egy, a Közel-Kelet gyarmatosítására vonatkozó nagyobb lélegzetű terv keretében az az 1996-os dokumentum is feleleveníti, amely a hangzatos és sokatmondó „Tiszta szakítás: új stratégia a királyság (Israel) biztonságáért” címet viseli, és egy amerikai neokonzervatív szakértői csoport munkája („A Clean Break: A New Strategy for Securing the Realm”, IASPS, 1996. július 8.). A vállalkozást személyesen Richard Perle, az amerikai államvezetés csúcsán, a Capitol Hillen ténykedő zsidó lobbiz egyik kulcsfigurája koordinálta, aki már a Ford-kormányzat idején is a washingtoni vezető körök befolyásolására törekvő Izrael-barát keményvonalasokhoz tartozott, mára pedig Dick Cheney alelnök „szürke eminenciásává” avanszolt (vö. Michael Collins Piper: The High Priests of War, AFP, Washington 2004).

Ez a dokumentum, amelyet Perle átadott Benjamin Netanjahu akkori izraeli kormányfőnek, aki a Vlagyimir Zeev Zsabotyinszkij-féle „revizionista cionizmus” eszmeiségét képviselte posztján (mondhatni apai örökségként, hiszen apja egykor Zsabotyinszkijnek volt a személyi titkára, és a jelenlegi izraeli miniszterelnök, Ehud Olmert is ehhez az irányzathoz tartozik), igencsak ambiciózus célkitűzéseket tartalmazott. Egyebek mellett az oslói béke-megállapodás felmondását, Jasszer Arafat kiiktatását, a palesztin területek anektálását, Szaddám Huszein rezsimjének megdöntését (Szíria és Libanon „láncreakció-szerű” destabilizálása végett), Irak feldarabolását (és területén egy palesztin állam létrehozását), valamint Izrael fokozott szerepvállalását az amerikai csillagháborús programban. Az amerikai sajtó megszellőztette, hogy a Hezbollah libanoni katonai potenciáljának erősödése nyomán az izraeli hadvezetés már tavaly a Bush-kormány elé terjesztette Libanon lerombolására szőtt tervét (Matthew Kalman, „Israel set war plan more than a year ago. Strategy was put in motion as Hezbollah began military strength in Lebanon”, San Francisco Chronicle, 2006. július 21.), amelyet azután az American Enterprise Institute nevű neokon think tank június 17-18-i szokásos Beaver Creek-i világfórumán Netanjahu, Cheney, Perle és Nátán Scsáránszkij (egykori szovjet refjuznyik, az izraeli héják egyik vezéralakja, Bush éceszgébere) öntött végső formába, a következő napokban pedig a Fehér Ház részéről is zöld utat kapott. A pétervári G8 csúcstalálkozón maga Bush közölte Chirac francia elnökkel, hogy a Libanon elleni legújabb izraeli agresszió esetében „nem egy izraeli katonai műveletről van szó, amelyet az Egyesült Államok támogat, hanem egy amerikai hadműveletről, amelyet Izrael hajt végre”. Hogy milyen sikerrel, az már más kérdés...

Idestova három évtizedes múltat tekinthet vissza az Egyesült Államok és Izrael gyümölcsöző katonai együttműködése. Az amerikai és izraeli főtisztek közötti rendszeres szakmai találkozókat a Perle által patronált Nemzetbiztonsági Ügyek Zsidó Bizottsága (JINSA) szervezi, amelynek szemináriumain természetesen Leo Strauss gondolataival is megismerkednek a résztvevők. Sokkal többről van azonban szó, mint egyszerű elméleti tapasztalatcseréről. Már régóta köztudott, hogy a szomszédjaival de facto állandó hadiállapotban álló zsidó állam részt vesz a legújabb fejlesztésű ultramodern és szupertitkos – gyakran a nemzetközi hadijog által tilalmazott – amerikai fegyverek „éles” tesztelésében. A nemzetközi és izraeli sajtóban megjelent egybehangzó információk bizonyítják, hogy több mint két évtizedes libanoni katonai szerepvállalása során Izrael többször is bevetett szegényített uránium és foszforlövedéket szomszédja területén.

Mint arról a francia rádió libanoni tudósítója, Paul Khalifeh ez év július 18-án beszámolt, az egyik izraeli parlamenti képviselő által „riadóztatott” libanoni kormány

1974. február 13. A Szovjetunió Legfelső Tanácsának elnöksége „a szovjet állampolgársággal összeegyeztethetetlen és a Szovjetunió kárt okozó, rendszeresen elkövetett cselekményekért” állampolgárságától megfosztja és az országból kizsuppoltatja Alekszandr Szolzsenyicyn Nobel-díjas író. (Vö. 1922. augusztus 16.)

vizsgálóbizottság létrehozását határozta el azon információk kivizsgálása céljából, amelyeket Isszam Makul az International Action Center nemzetközi szervezettől kapott, és amelyek kézzelfogható bizonyítékokat szolgáltatnak arra nézve, hogy a Csáhál szegényített urániumbombát vetett be polgári és katonai célpontok ellen Libanonban. Ugyanezt később Robert Fisk, a közel-keleti ügyekben talán legjobban tájékozott brit újságíró is megerősítette a brit Harwell Laboratórium tudományos vizsgálati eredményei alapján (The Independent, 2006. október 28.). Azt, hogy az izraeli fegyveres erők fehérfoszforos tűzérségi lövedéket birtokolnak, először az izraeli Ha'aretz napilap szellőztette meg 2005. november 10-én abban a cikkben, amelynek a címe szerint „Az izraeli védelmi erők foszforos lövedéket használnak gyakorlataikon, megsértve a nemzetközi szabályozást”. A gyújtófegyverekre vonatkozó 1980-as nemzetközi jegyzőkönyv ugyanis tiltja a fehérfoszfor használatát a polgári zónákban lévő katonai objektumok ellen, de az Egyesült Államok társaságában Izrael sem írta alá azt, és az általa elkövetett agresszió nyomán Libanonban talált „múmia külsejű” holttestek tanúsága szerint nem is tartja magára nézve kötelezőnek. (Irakban az amerikai haderő Falludza ostrománál vetett be ilyen típusú fegyvert, hogy pusztítása nyomán a rémisztően groteszk pózokba merevedett hullák látványával tömeges menekülésre készítse a város civil lakosságát.)

Az arabokkal szemben tanúsított izraeli engesztelhetetlenség történelmi gyökerei Zsabotyinszkij „revizionista cionizmusáig” nyúlnak vissza, aki már a XIX. század elején elkerülhetetlennek tartotta a velük való fegyveres összecsapást (miközben a cionisták többsége a palesztin földek „bagóért” történő felvásárlásával sokkal inkább kereskedelmi, mintsem nemzeti jogosultságot igyekezett biztosítani az alijához). Eszmeisége utóbb jelentős teret kapott az izraeli politikai establishment doktrinális nevelésében. Az önmagát ugyan liberálisnak valló, ellenségei szerint viszont a fasizmussal kacérokodó (Ben Gurion által – nyilván némi okkal – jobbra csak Vlagyimir Hitlerként aposztrofált) ideológus és politikai aktivista az akkori korszellemnek megfelelően azt a banális ősigazságot tanította híveinek, hogy a fegyver nélküli nemzet védtelen és hódításra képtelen, az országok ugyanis katonai erővel védik meg és terjesztik ki határaikat. Közülük a militarista szárny képviselői, a későbbi Stern-csoport és az Irgun Cvai Leumi terroristái a faji törvények előtt nyíltan is kacérokodtak az olasz fasizmussal, amely a cionista aktivizmus számára is példamutatónak számított.

Még náluk is tovább ment ezen az úton az Abba Ahimeir és Uri Cwi Greenberg költők, valamint Jehosua Jevin körül szerveződő, intellektuálisan magasan kvalifikált zsabotyinszkijánusok képviselte „forradalmi cionista” irányzat. Létrehozták a fasiszta forradalom szükségességét hirdető Brit Ha' Birionim (Brigantik) nevű csoportot, amely a hősiesség kultusza, a kulturális eredetiség és a vezetőhöz való hűség által különböztette meg magát, feladatának pedig a nemzeti eszme erővel történő megvalósítását tartotta. Elképzelésük szerint a népközösségnek egyetlen nemzeti eszme körül kellett volna egyesülnie egy olyan harci állam megalapítása céljából, amely képes kiterjeszteni a saját határait. A demokráciát és a liberalizmust gyöngének tartották, amelyek megértek arra, hogy a nemzeti forradalom kiseprűzze őket, az orosz kommunisták által képviselt újbarbárokkal szemben pedig egyedül a fasiszmusban láttak esélyt a Nyugat megmentésére. (Greenberggel egyébként baráti kapcsolatban állt a sztálinista perek leleplezésével majdan világhírnevet szerző Arthur Koestler író, akkoriban Zsabotyinszkij híve és munkatársa, aki zászlókat is tervezett a mozgalom ifjúsági szervezete, a Betar számára.)

Zsabotyinszkij végül nem érthette meg a zsidó állam megalakulását (szívбай végzett vele 1940-ben, New York-ban, csaknem mindenkitől elfeledve), amelynek első elnöke éppen ellenfele, Chaim Weizmann lett, viszont Menahem Begin később mégis hatalomra juttatta a revizionista cionizmust Izraelben, mégpedig egészen máig tartó hatállyal. Paradoxonnak tűnhet, hogy amíg Amerikában a keresztény cionistákkal szövetséges extrockista neokonok tartják kezükben a gyeplőt, addig Izraelben a pro- és profofasiszta revizionista cionisták viszik a prímet, miközben közös erővel megbonthatatlan vér- és dacszövetségbe kovácsolták a két országot. Paradoxon? Nem is annyira, hiszen mint a francia mondja: a szélsőségek összeérnek. Kell ennél jobb példa?

MD 2006. XI. 16.

» A hozzászóláshoz [regisztráció](#) és [belépés](#) szükséges